

தமிழ்விடு தூது நூலில் சமூகவியல் சிந்தனைகள்

Sociological Thoughts in Tamil Vidhu Thuthu

சிவபாலன். ம, தமிழ்த்துறை, ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி,
கோயம்புத்தூர்- 641 006

Sivabalan.M, Department of Tamil, Sri Ramakrishna College of Arts and Science,
Coimbatore – 641 006

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-3976-7706>

DOI: [10.5281/zenodo.19727693](https://doi.org/10.5281/zenodo.19727693)

Abstract

The Dudu texts occupy a special place in Tamil literature. Among these, 'Tamilvidu Dhootu' is a remarkable book, in which a heroine who falls in love with Madurai's Chokkanatha sings about Tamil. The book meticulously records many dimensions of the society of the time, particularly education, art, politics, economic status, ways of life, beliefs and social systems. This research paper examines in detail the sociological ideas embodied in Tamilvidu Dhootu. It examines how the book reflects not only the glories of the Tamil language, but also the day-to-day life of the community, values, social discrimination and ideas about social cohesion. It also explores how social perspectives are embedded in the prophetic literary tradition, revealing the book's contribution to social studies across time.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தமிழ் இலக்கியத்தில் தூது நூல்கள் ஒரு தனிச்சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. இவற்றுள், மதுரையின் சொக்கநாதர் மீது காதல் கொண்ட ஒரு தலைவி, தமிழைத் தூதுவிட்டுப் பாடுவதாக அமைந்த 'தமிழ்விடு தூது' ஒரு குறிப்பிடத்தக்க நூலாகும். இந்நூல், அக்கால சமூகத்தின் பல பரிமாணங்களை, குறிப்பாக கல்வி, கலை, அரசியல், பொருளாதார நிலை, வாழ்வியல் முறைகள், நம்பிக்கைகள் மற்றும் சமூக அமைப்புகள் போன்றவற்றை நுட்பமாகப் பதிவு செய்துள்ளது. இந்த ஆய்வுக்கட்டுரை, தமிழ்விடு தூது நூலில் பொதிந்துள்ள சமூகவியல் சிந்தனைகளை விரிவாக ஆராய்கிறது. தமிழ் மொழியின் பெருமைகளை மட்டுமல்லாது, சமூகத்தின் அன்றாட வாழ்க்கை, மதிப்பீடுகள், சமூகப் பாகுபாடுகள் மற்றும் சமூக ஒருமைப்பாடு குறித்த கருத்துக்களையும் இந்நூல் எவ்வாறு பிரதிபலிக்கிறது என்பதைத் திறனாய்வு செய்கிறது. மேலும், தூது இலக்கிய மரபில் சமூகப் பார்வைகள் எவ்வாறு இணைக்கப்பட்டுள்ளன என்பதையும்

கண்டறிந்து, காலம்தோறும் சமூக ஆய்வுகளுக்கு இந்நூல் அளிக்கும் பங்களிப்பை வெளிப்படுத்துகிறது.

Keywords: Tamilvidu Dhootu, Sociological Thoughts, Dhootu Literature, Bhakti Literature, Chokanatha of Madurai, Tamil Literature, Social Culture, Sangha Literature, தமிழ்விடு தூது, சமூகவியல் சிந்தனைகள், தூது இலக்கியம், பக்தி இலக்கியம், மதுரைச் சொக்கநாதர், தமிழ் இலக்கியம், சமூகப் பண்பாடு, சங்க இலக்கியம்.

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, காலந்தோறும் சமூக மாற்றங்களையும், மக்களின் வாழ்வியல் முறைகளையும், பண்பாட்டுப் பரிணாமங்களையும் பதிவு செய்யும் ஒரு கண்ணாடி போன்றது. சங்க இலக்கியம் முதல் பக்தி இலக்கியம், சிற்றிலக்கியங்கள் வரை ஒவ்வொரு இலக்கியப் படைப்பும் தனது காலத்தின் சமூகப் பிரதிபலிப்பாகவே விளங்குகின்றது. இந்த வரிசையில், சிற்றிலக்கிய வகைகளில் ஒன்றான தூது இலக்கியம், ஒரு பொருளை அல்லது ஒருவரைத் தூதுவிட்டுத் தன் கருத்தைச் சொல்லும் உத்தியைக் கொண்டது. இவற்றுள், மதுரையில் எழுந்த 'தமிழ்விடு தூது' தனிச்சிறப்பு மிக்க ஒரு நூலாகப் போற்றப்படுகிறது. இது வெறும் இலக்கிய நயம் வாய்ந்த ஒரு படைப்பு மட்டுமல்லாமல், பக்தி இலக்கிய மரபில் சமூகத்தின் ஆழமான சிந்தனைகளையும், நுட்பமான பார்வைகளையும் உள்ளடக்கிய ஒரு காவியமாகும்.

'தமிழ்விடு தூது', தமிழைத் தூதுவிட்டு, இறைவனான சொக்கநாதர் மீது கொண்ட காதலை வெளிப்படுத்தும் ஒரு தலைவியின் பாசுரங்களாக அமைந்திருந்தாலும், அதன் உள்ளார்ந்த கருப்பொருள் அக்கால (17-18 ஆம் நூற்றாண்டுகள் என ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்) சமூகத்தின் பல அடுக்குகளை வெளிப்படுத்துகிறது. கல்வி முறை, கலை வடிவங்கள், மக்களின் நம்பிக்கைகள், வழிபாட்டு முறைகள், சமுதாயப் பிரிவுகள், பொருளாதார நிலை, மற்றும் நீதிநெறிகள் போன்ற பல சமூகவியல் கூறுகள் இந்நூலில் விரவிக் கிடக்கின்றன.

இக்கட்டுரை, 'தமிழ்விடு தூது' நூலில் உள்ள சமூகவியல் சிந்தனைகளை விரிவாக ஆய்வுக்கு உட்படுத்துகிறது. குறிப்பாக, தமிழ்மொழியின் பெருமைகள் எவ்வாறு சமூகப் பெருமைகளுடன் இணைத்துப் பேசப்படுகின்றன என்பதையும், சமுதாயத்தின் பன்மைத்தன்மை, சமூகத் தொடர்புகள், அதிகார அமைப்புகள், பண்பாட்டு விழுமியங்கள் மற்றும் சமூக அறங்கள் ஆகியவை எவ்வாறு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன என்பதையும் ஆராய்கிறது. இதன் மூலம், தமிழ்விடு தூது வெறும் தூது இலக்கியமாக மட்டுமல்லாமல், ஒரு சமூகவியல் ஆவணமாகவும் எவ்வாறு திகழ்கிறது என்பதை வெளிப்படுத்துவதே இந்த ஆய்வின் முதன்மை நோக்கம்.

தமிழ்விடு தூதில் தமிழ்மொழியின் சமூகப் பெருமை

'தமிழ்விடு தூது' ஒரு பக்தி இலக்கியமாகத் தோன்றினாலும், அதன் மையக்கருத்து தமிழ்மொழியே. தலைவி தன் காதலைத் தெரிவிக்கத் தமிழைத் தூது விடுவதன் மூலம், தமிழ்மொழியின் பழைமை, வளம், செழுமை, ஆற்றல் ஆகியவற்றை அடுக்கடுக்காகப் பாராட்டிப் பேசுகிறாள். இந்தப் பாராட்டுக்கள் வெறும் மொழி சார்ந்தவையாக மட்டும் அமையாமல், அக்காலச் சமூகத்தின் பார்வையில் தமிழ்மொழி எவ்வாறு சமூகப் பெருமையோடும், வாழ்வியல் அடையாளத்தோடும் பிணைந்திருந்தது என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன. இந்நூலின் பெரும் பகுதி தமிழைப் போற்றிப் புகழவே செலவிடப்பட்டுள்ளது. தலைவி தமிழைப் பல அடைமொழிகளால் அழைத்துப் பெருமைப்படுத்துகிறாள். இவை தமிழை ஒரு வெறும் கருவியாகப் பார்க்காமல், சமூகத்தின் உயிர்மூச்சாகவும், தெய்விகத் தன்மையுடையதாகவும், ஞானத்தின் களஞ்சியமாகவும் போற்றப்பட்டதைக் காட்டுகின்றன. உதாரணமாக, தமிழ்மொழிக்குத் தேவ மொழியின் அந்தஸ்தை அளிக்கும் 'தேவபாஷை', 'கனகபாஷை' (பொன்மொழி) போன்ற அடைமொழிகள், அது சாதாரண மனிதர்களால் மட்டும் பேசப்படும் மொழியல்ல, தெய்வங்களும் போற்றும் மொழி என்ற சமூக நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துகின்றன. 'கவிநடை', 'செவிநடை' போன்ற அடைமொழிகள் தமிழ் இலக்கியத்தின் செழுமையையும், இசைத்தன்மையையும் குறிக்கின்றன. தமிழ் வெறும் எழுது மொழி மட்டுமல்ல, காதுகளுக்கு இன்பம் தரும் இசை மொழியும் கூட என்பதை சமூகம் உணர்ந்திருந்தது. 'முத்தமிழ்' (இயல், இசை, நாடகம்) என மூவகைத் தமிழிலும் உள்ள பரந்துபட்ட அறிவுச் செல்வத்தைக் குறிப்பதுடன், 'அமுதத் தமிழ்' என்பது தமிழ் மொழியின் இனிமையையும், அழியாத தன்மையையும் குறிக்கிறது. தமிழை அமுதுடன் ஒப்பிடுவது, அது மக்களின் வாழ்வுக்கு இன்றியமையாதது, உயிரை வளர்ப்பது என்ற ஆழ்ந்த சமூகப் பிணைப்பைக் காட்டுகிறது. இந்த அடைமொழிகள் யாவும் தமிழ் வெறும் மொழியாய் மட்டுமல்லாமல், ஒரு சமூகத்தின் அடையாளம், கலாச்சாரப் பெருமீதம், ஆன்மீக வாழ்வின் ஆதாரம் எனப் பன்முகத் தன்மையுடன் போற்றப்பட்டதைக் காட்டுகிறது.

'தமிழ்விடு தூது' சங்க இலக்கிய மரபுகளைப் போற்றிப் பேசுகிறது. 'முச்சங்க இலக்கியங்கள்', 'இலக்கியத் தொண்டுகள்' [சா18] என்று சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த பெருமையை இந்நூல் பல இடங்களில் சுட்டிக்காட்டுகிறது. சங்க இலக்கியங்கள் அக்காலச் சமூகத்தின் வாழ்வியல், வீரம், காதல், கொடை, அறம் ஆகியவற்றைச் சித்தரித்தன. அவற்றை நினைவுபடுத்துவதன் மூலம், தமிழ் சமூகத்தின் தொன்மையான வரலாறு, அதன் இலக்கியச் செழுமை ஆகியவற்றின் மீதான பெருமீத உணர்வு வெளிப்படுகிறது. சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த மரபு, தமிழ் சமூகத்தில் அறிவும் கல்வியும் எவ்வளவு உயர்ந்த இடத்தில் போற்றப்பட்டன என்பதைக் காட்டுகிறது. புலவர்களுக்கும், அறிஞர்களுக்கும் சமூகத்தில் தனி மதிப்பு இருந்ததை இது பிரதிபலிக்கிறது. இந்த

மரபுகளைப் போற்றுவதன் மூலம், தமிழ்மொழி ஒரு தொடர்ச்சியான, செழிப்பான அறிவுசார் சமூகப் பாரம்பரியத்தைக் கொண்டது என்ற ஆழ்ந்த நம்பிக்கையை இந்நூல் வெளிப்படுத்துகிறது.

தமிழ்விடு தூதில், தமிழ்மொழி வெறும் ஒரு தகவல்தொடர்பு சாதனம் மட்டுமல்ல; அது ஒருவரின் சமூக அடையாளம், மதிப்பு, பெருமை ஆகியவற்றைப் பிரதிபலிப்பதாகக் காட்டப்படுகிறது. தமிழை நன்கு கற்றுப் புலமை பெற்றவர்களுக்குச் சமூகத்தில் பெரும் மரியாதை கிடைத்தது. அவர்களைக் "கல்விச் செம்மல்", "கலை வல்லோர்" என்று போற்றுவது அக்காலச் சமூகத்தின் கல்வி மற்றும் புலமை சார்ந்த மதிப்பீடுகளை வெளிப்படுத்துகிறது. தமிழைப் போற்றுவதன் மூலம், மற்ற மொழிகளிலிருந்து தமிழ்ச் சமூகத்தைத் தனித்துவப்படுத்திக் காட்டுகிறது. தமிழின் சிறப்பால், தமிழ்ச் சமூகத்தின் பாரம்பரியமும், பண்பாடும் உயர்ந்ததாகக் கருதப்பட்டது. சங்க காலம் தொடர்த்தே தமிழ் மன்னர்களின் ஆட்சி மொழியாகவும், அரசவை மொழியாகவும் திகழ்ந்தது. தமிழ்விடு தூதில் வரும் பல குறிப்புகள், தமிழ் மொழியின் ஆளுமை, அதன் வீச்சு ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. தமிழைத் தூது விடுவதன் மூலம், தமிழ் சமூகத்தின் அரசியல் மற்றும் பண்பாட்டு மேலாண்மை சுட்டப்படுகிறது.

தமிழ்விடு தூது, மதுரைச் சொக்கநாதர் மீது தலைவி காதல் கொண்டதாக அமைந்திருப்பதால், சைவ சமயப் பின்னணி கொண்டது. இங்கும் தமிழ்மொழிக்கும் சைவ சமயத்திற்கும் இடையிலான நெருங்கிய பிணைப்பு வெளிப்படுகிறது. தமிழைத் தூது விடும் தலைவி, சைவப் பக்தி இலக்கியங்களான தேவாரம், திருவாசகம் போன்ற நூல்களைப் பாடும் பெருமையைத் தமிழுக்குச் சூட்டுகிறாள். இந்த நூல்கள் இறைவனின் புகழைப் பாடியதோடு, சமூகத்தில் பக்தி உணர்வையும், அறநெறிகளையும் பரப்பின. தமிழ்மொழி சைவ சமயத்தின் வளர்ச்சிக்கும், கொள்கைகளைப் பரப்புவதற்கும் ஒரு முக்கிய ஊடகமாகச் செயல்பட்டது. சமயச் சடங்குகள், வழிபாடுகள், தத்துவ விளக்கங்கள் யாவும் தமிழில் நிகழ்த்தப்பட்டன. இதன் மூலம், தமிழ் வெறும் மொழி மட்டுமல்ல, சமய வாழ்வின் அடித்தளம் என்ற சமூகப் பார்வை வெளிப்படுகிறது.

சமயமும் சமூக நம்பிக்கைகளும்

'தமிழ்விடு தூது' ஒரு பக்தி இலக்கிய வகையைச் சார்ந்தது. மதுரைச் சொக்கநாதர் மீது தலைவி கொண்ட காதலையும், அக்காதலைத் தமிழைத் தூதுவிட்டுப் புலப்படுத்தும் விதத்தையும் இது மையமாகக் கொண்டுள்ளது. எனவே, இந்நூலில் சமயம், பக்தி மற்றும் அக்காலச் சமூகத்தின் நம்பிக்கைகள் ஆழமாகப் பதிந்துள்ளன. இவை வெறும் ஆன்மிகக் கூறுகள் மட்டுமல்லாமல், சமூகத்தின் அமைப்பிலும், மக்களின் அன்றாட வாழ்விலும், பண்பாட்டு விழுமியங்களிலும் எவ்வாறு பின்னிப் பிணைந்திருந்தன என்பதையும் இந்நூல் வெளிப்படுத்துகிறது. மதுரை மீனாட்சி சுந்தரேஸ்வரர் திருக்கோயில் என்பது

வெறும் வழிபாட்டுத் தலம் மட்டுமல்ல, அது ஒரு சமுதாயக் கூடமாகவும், பொருளாதார மையமாகவும், கலை மற்றும் பண்பாட்டு நடுவமாகவும் திகழ்ந்தது. தமிழ்விடு தூது நூலின் தலைவன் மதுரைச் சொக்கநாதப் பெருமான் என்பதால், கோயிலின் பெருமையும் அதன் சமூகச் செல்வாக்கும் இயல்பாகவே வெளிப்படுகிறது. மக்கள் தங்கள் வாழ்வின் சுக துக்கங்களை இறைவனிடம் முறையிட்டதும், வழிபட்டு அமைதி கண்டதும் இக்கோயிலில்தான். கோயிலைச் சுற்றியே நகரங்கள் வளர்ந்தன. கோயில் பண்டிகைகளும், விழாக்களும் மக்களை ஒன்று சேர்த்தன. வணிகம் பெருகியது, கலைகள் வளர்ந்தன. இக்கோயில் வெறும் வழிபாட்டுத் தலமாக இல்லாமல், சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்த வாழ்வியலை வழிநடத்தும் ஒரு சக்திவாய்ந்த நிறுவனமாகச் செயல்பட்டது என்பதை தமிழ்விடு தூது மறைமுகமாக உணர்த்துகிறது. மேலும், கோயில், நிலங்கள், வர்த்தகம், நன்கொடைகள் மூலம் பெரும் செல்வத்தைக் குவித்து, அதன் மூலம் பலரின் வாழ்வாதாரத்திற்கும் ஆதாரமாகத் திகழ்ந்தது. பல கலைஞர்கள், பணியாளர்கள், பூசாரிகள் எனப் பலரும் கோயிலைச் சார்ந்து வாழ்ந்தனர்.

சைவ பக்தி இயக்கம் தமிழகச் சமூகத்தில் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. தமிழ்விடு தூது தோற்றுவிக்கப்பட்ட காலத்தில் பக்தி இயக்கம் அதன் வீரியத்தை அடைந்திருந்தது. நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள் பாடிய பக்திப் பாடல்கள் சாமானிய மக்களுக்கும் இறைவனை அடையும் எளிய வழியைக் காட்டின. தமிழ்விடு தூதின் தலைவி, இறைவனைக் காதலனாகப் பாவித்துப் பாடுவது இந்த பக்தி இயக்க மரபின் தொடர்ச்சியே. பக்தி இயக்கங்கள் சாதி, மத பேதமின்றி அனைவரையும் இறைவனின் முன் சமமாகக் கருதின. தமிழ்விடு தூதிலும், இறைவனிடம் காதல் கொண்ட ஒரு தலைவியின் குரல் (அவள் யாரென்ற அடையாளம் வெளிப்படாவிட்டாலும்), சமூகப் படிநிலைகளைக் கடந்து பக்தி எவ்வாறு மக்களை ஒன்றிணைத்தது என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது. "அடியார்கள் கூட்டத்தில்" இறைவனைக் காண்பது, சமூக ஒருமைப்பாட்டுக்கு ஒரு சான்றாகும்.

இந்நூலில் வழிபாடுகள், சடங்குகள் மற்றும் விழாக்கள் குறித்த நேரடியான விளக்கங்கள் குறைவு என்றாலும், அவை சமூகத்தின் வாழ்வில் பின்னிப் பிணைந்திருந்ததைக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறது. கோயில் சார்ந்த திருவிழாக்கள் மக்களின் வாழ்வில் பெரும் மகிழ்ச்சியைக் கொண்டு வந்தன. கூட்டமாக வந்து வழிபடுதல், கலை நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டுகளித்தல், உறவுகளைப் பேணுதல் போன்ற சமூகச் செயல்பாடுகளின் களமாக விழாக்கள் திகழ்ந்தன. தமிழ்விடு தூது, மதுரை நகரின் பெருமைகளைப் பேசும்போது, இதுபோன்ற விழாக்கள் மூலம் ஏற்படும் சமூக ஒற்றுமையையும் குறிப்பால் சுட்டுகிறது. அன்றாட வாழ்வின் ஒவ்வொரு நிலையிலும் சமயச் சடங்குகள் முக்கியப் பங்கு வகித்தன. பிறந்ததில் இருந்து இறப்பு வரை, திருமணம் முதல் படையல் வரை, அனைத்துக்கும் ஒரு சடங்கு இருந்தது. இவையே சமூக வாழ்வின்

ஒழுங்கையும், நெறிமுறைகளையும் வகுத்தன. இறைவனை வழிபடுவதே ஒரு சடங்காக மாறி, சமூகப் பழக்கவழக்கங்களில் ஒன்றிப் போனதை இந்நூல் வெளிப்படுத்துகிறது.

சமய நம்பிக்கைகள் அக்காலச் சமூகத்தில் வெறும் ஆன்மீகப் பார்வையாக மட்டுமல்லாமல், சமூக ஒழுங்கையும் அறநெறிகளையும் நிலைநிறுத்தும் ஒரு கருவியாகச் செயல்பட்டன. நல்வினை செய்தால் புண்ணியம், தீவினை செய்தால் பாவம் என்ற நம்பிக்கை மக்களை நல்வழிப்படுத்தியது. இறைவன் அனைத்தையும் காண்கிறான், தீய செயல்களுக்குத் தண்டனை உண்டு என்ற அச்சம் சமூகத்தில் ஒரு கட்டுப்பாட்டைப் பேணியது. சமய நூல்கள் அறநெறிகளை வலியுறுத்தின. ஈகை, பொறுமை, அன்பு, வாய்மை போன்ற விழுமியங்கள் மக்களிடையே புகட்டப்பட்டன. இத்தகு விழுமியங்களே ஒரு கட்டுக்கோப்பான சமூகத்தை உருவாக்க உதவின. தலைவி இறைவனிடம் தன் காதலைத் தூது விடும்போது, தமிழின் பெருமைகளுள் ஒன்றாக அதன் அறம் சார்ந்த இலக்கிய மரபையும் சுட்டிக்காட்டுவது, அறம் சார்ந்த வாழ்வு அக்கால சமூகத்தில் போற்றப்பட்டது என்பதை உணர்த்துகிறது. மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் தெய்வ நம்பிக்கையை ஆதாரமாகக் கொண்டிருந்தனர். நோய், வறுமை, மனக்கவலை என எதற்கும் இறைவனை நாடும் வழக்கம் இருந்தது. இறைவனிடம் முறையிடுவது, பிரார்த்தனை செய்வது சமூகத்தின் ஒரு பொதுவான நம்பிக்கையாகவும், மன அமைதியைத் தரும் செயலாகவும் இருந்தது. ஆகவே, 'தமிழ்விடு தூது' வெறும் ஒரு தனிப்பட்ட காதற் பாடலாகத் தோன்றினாலும், அதன் ஆழத்தில் அக்காலத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் சமய வாழ்வையும், அதன் மூலம் நிலைநிறுத்தப்பட்ட சமூக அமைப்புகளையும், நம்பிக்கைகளையும் தெளிவாகப் பிரதிபலிக்கிறது. கோயில், பக்தி இயக்கம், விழாக்கள் மற்றும் சமயக் கோட்பாடுகள் ஆகியவை எவ்வாறு சமூக ஒழுங்கையும், ஒருமைப்பாட்டையும், பண்பாட்டு விழுமியங்களையும் கட்டமைத்தன என்பதற்கு இந்நூல் ஒரு சமூக ஆவணமாகத் திகழ்கிறது.

சமூகப் பிரிவுகளும் வாழ்வியல் முறைகளும்

'தமிழ்விடு தூது' நூல், மதுரைச் சொக்கநாதர் மீது தலைவி கொண்ட காதலைச் சொல்ல தமிழைத் தூது விட்டாலும், நூல் முழுவதும் விரவியுள்ள வர்ணனைகள், குறிப்புகள் மற்றும் சிலேடைகள் மூலம் அக்காலச் சமூகத்தின் பல அடுக்குகளையும், அங்கு வாழ்ந்த பல்வேறு சமூகப் பிரிவினரின் வாழ்வியல் முறைகளையும் தெளிவுபடுத்துகிறது. இது வெறும் பக்தி இலக்கியமாக மட்டுமல்லாமல், அக்காலச் சமூக அமைப்பையும், மக்களின் சமூகப் படிநிலைகளையும் புரிந்துகொள்ள உதவும் ஒரு சமூக ஆவணமாகவும் திகழ்கிறது. தமிழ்விடு தூதில் நேரடியான சாதிப் பாகுபாடுகள் குறிப்பிடப்படாமல் போனாலும், அன்றைய சமூகத்தில் நிலவிய பல்வேறு தொழில்கள் மற்றும் அதற்குரிய சமூகப் பிரிவுகள் மறைமுகமாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இது ஒரு சமூகத்தின் பொருளாதார அமைப்பையும், தொழில்சார் பாகுபாடுகளையும் சுட்டுகிறது. தமிழைத்

தூது விடுவதால், புலவர்களுக்கும் அறிஞர்களுக்கும் சமூகத்தில் இருந்த உயர்வான இடம் தெளிவாகப் புலப்படுகிறது. தமிழைப் போற்றுவதன் மூலம், தமிழ் கற்றுச் சிறந்த புலவர்கள் பெற்ற சமூக மதிப்பும், அரசர்கள் மற்றும் செல்வந்தர்களால் அவர்கள் ஆதரிக்கப்பட்ட முறையும் வெளிப்படுகிறது. நூலில் காமக் குறிப்புகளும், பெண்களின் அழகு வர்ணனைகளும் வரும் இடங்களில், அரசவை சார்ந்த நடன மங்கையர் அல்லது கலைத்துறை சார்ந்த பெண்களின் இருப்பு சுட்டப்படுகிறது. இவர்கள் சமூகத்தின் ஒரு அங்கமாக, கலை மற்றும் பொழுதுபோக்குத் துறையில் இயங்கியவர்கள். மதுரை ஒரு பெரிய வணிக நகரமாகத் திகழ்ந்ததால், வணிகப் பெருமக்களின் இருப்பு, அவர்களின் செல்வம், வர்த்தகப் பங்களிப்பு ஆகியவை நூலின் வர்ணனைகளில் இடம் பெறலாம். நகரத்தின் செழிப்பைக் குறிக்கும் இடங்களில் வணிகர்களின் பங்களிப்பு மறைமுகமாகப் புலப்படுகிறது. சொக்கநாதரின் பலம், அரசரின் வலிமை ஆகியவற்றைப் பேசும் இடங்களில், படைகள் மற்றும் வீரர்களின் இருப்பு குறிப்பிடப்படலாம். சமூகத்தில் பாதுகாப்பு மற்றும் அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்துவதில் இவர்களுக்கு ஒரு தனி இடம் இருந்தது. கிராமப்புற மக்களின் வாழ்வியல் மற்றும் அன்றாடத் தொழில்கள் குறித்த நேரடிக் குறிப்புகள் இல்லாவிட்டாலும், சமூகத்தின் அடித்தட்டு மக்களின் உழைப்பு, பொருளாதார அமைப்பின் முதுகெலும்பாக இருந்ததை நாம் ஊகிக்கலாம். இந்தக் குறிப்புகள், சமூகத்தில் பல்வேறு தொழில்களைச் சார்ந்த மக்கள் ஒருவரை ஒருவர் சார்ந்து வாழ்ந்த ஒரு சமூக அமைப்பைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

இந்நூலின் வர்ணனைகள் மூலம் அக்கால மக்களின் பல்வேறு பிரிவினரின் அன்றாட வாழ்வு பற்றிய சித்திரங்கள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. சொக்கநாதரை அரசனாகவும், அரசப் பெருமானாகவும் தலைவி போற்றுவதால், அரசர்கள் சமூகத்தின் சிகரமாகவும், அதிகாரம், செல்வம், நீதி ஆகியவற்றின் வடிவமாகவும் இருந்தனர் என்பதை அறியலாம். அவர்களின் ஆடம்பரமான வாழ்வு, போர்ப்படை, நீதி வழங்கும் முறை ஆகியவை சமூகத்தின் உயர் மட்ட வாழ்வைக் குறிக்கின்றன. மதுரை போன்ற நகரங்களில் வணிகர்கள் ஆடம்பரமான வாழ்வு வாழ்ந்தனர். பல நாடுகளுடன் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் செல்வச் செழிப்பும், சமூகத்தில் அவர்கள் பெற்ற மதிப்பும், நகரத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு அவர்கள் அளித்த பங்களிப்பும் அக்கால வாழ்வியலின் ஒரு பகுதியாகும். புலவர்கள் மற்றும் கலைஞர்களுக்கு அரசவை மற்றும் செல்வந்தர்கள் மத்தியில் நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. இவர்கள் தங்கள் கலைத் திறமையால் சமூகத்தில் மதிப்பை ஈட்டினர். இசைக் கலைஞர்கள், நடனக் கலைஞர்கள், நாடகக் கலைஞர்கள் ஆகியோர் மக்களின் பொழுதுபோக்குக்கும், சமய நிகழ்வுகளுக்கும் இன்றியமையாதவர்களாக இருந்தனர். பொது மக்கள்தான் சமூகத்தின் பெரும்பான்மையினர். தங்கள் அன்றாடத் தொழில்களைச் செய்து, குடும்பத்தை நடத்தி, கோவில் விழாக்களில் பங்கேற்று, பக்தி மார்க்கத்தில் திளைத்து வாழ்ந்தனர். அவர்களின் எளிமையான வாழ்வும், பக்திப் பிணைப்பும் சமூகத்தின் அடித்தளத்தை உறுதிப்படுத்தியது.

'தமிழ்விடு தூது' ஒரு பெண் தலைவியின் கூற்றாக அமைந்திருப்பதால், அக்காலப் பெண்களின் மன உணர்வுகள், சமூகத்தில் அவர்களின் பங்கு மற்றும் காதல் குறித்த சில பார்வைகள் வெளிப்படுகின்றன. தலைவி இறைவனிடம் தன் காதலைத் துணிந்து தூது விடுவது, பக்தி சார்ந்த காதல் என்றாலும், பெண்ணின் உணர்வு வெளிப்பாட்டிற்கு இருந்த சுதந்திரத்தை அல்லது அதற்குரிய ஒரு வழியைக் காட்டுகிறது. நூலில் திருமணம் குறித்த நேரடிக் குறிப்புகள் இல்லாவிட்டாலும், தலைவியின் பிரிவுத் துயர், தலைவனோடு சேரத் துடிக்கும் ஆர்வம் ஆகியவை குடும்பம் மற்றும் மண உறவுகளுக்கு சமூகத்தில் இருந்த முக்கியத்துவத்தைக் காட்டுகிறது. தலைவி தன் காதலைச் சொல்லும்போது, தனது அழகு, இறைவனின் சிறப்பு ஆகியவற்றைப் பேசுகிறாள். இது அக்கால சமூகத்தில் பெண்களின் அழகு மற்றும் மென்மை எவ்வாறு முக்கியத்துவம் பெற்றது என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறது.

தமிழ்விடு தூதில் சமூகப் படிநிலைகள் நேரடியாக விமர்சிக்கப்படவில்லை என்றாலும், தொழில் மற்றும் பொருளாதார நிலைகளின் அடிப்படையில் ஒரு மறைமுகப் படிநிலை அமைப்பு இருந்ததை உணர முடியும். அரசர்கள், செல்வந்தர்கள், பெரும் புலவர்கள் ஆகியோர் சமூகத்தின் மேல்நிலையில் இருந்தனர். இவர்களுக்குக் கல்வியும், செல்வமும், அதிகாரமும் இருந்தது. கலைஞர்கள், வணிகர்கள், பொது மக்கள் ஆகியோர் இந்த அடுக்கில் இருந்தனர். இவர்கள் தங்கள் தொழில்கள் மூலம் சமூகத்திற்குப் பங்களித்தனர். சமூகத்தின் ஒவ்வொரு பிரிவினரும் ஒருவரை ஒருவர் சார்ந்து வாழ்ந்தனர். கலைஞர்கள் அரசர்களையும் செல்வந்தர்களையும் சார்ந்து வாழ, உழவர்கள் அனைவருக்கும் உணவு அளித்தனர். இந்தக் கூட்டான சமூக வாழ்வு, ஒரு சமூகம் எவ்வாறு இயங்கியது என்பதைக் காட்டுகிறது. மொத்தத்தில், 'தமிழ்விடு தூது' வெறும் மொழியியல் மற்றும் பக்தி இலக்கிய ஆய்வுக்கான கருவியாக மட்டுமல்லாமல், அக்கால மதுரைச் சமூகத்தின் பலதரப்பட்ட மக்களின் வாழ்வியல் முறைகளையும், சமூகப் பிரிவுகளையும், அவர்கள் கொண்டிருந்த உறவுகளையும் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டும் ஒரு சமூகவியல் சான்றாக அமைகிறது. இது அக்காலச் சமூகத்தின் அமைப்பையும், மக்களின் அன்றாட வாழ்வின் பல்வகைமைகளையும் அறிய உதவும் ஒரு முக்கியப் படைப்பாகும்.

கல்வி, கலை மற்றும் பண்பாட்டு விழுமியங்கள்

'தமிழ்விடு தூது' நூல், மொழியைத் தூது விடுவதன் மூலம், தமிழ் சமூகத்தின் அறிவுசார் செழுமையையும், கலை ரசனையையும், உயர்வான பண்பாட்டு விழுமியங்களையும் மிக அழகாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது. மொழி என்பது ஒரு சமூகத்தின் அறிவு, கலை, பண்பாடு ஆகியவற்றின் பெட்டகம் என்பதால், தமிழ்மொழியின் பெருமைகளைப் பேசும் இந்நூல், மறைமுகமாக அக்காலச் சமூகத்தின் கல்வி முறை, கலைப் பங்களிப்பு, மற்றும் போற்றப்பட்ட அற விழுமியங்கள் ஆகியவற்றையும்

வெளிப்படுத்துகிறது. தமிழ்விடு தூதில், தமிழ்மொழியின் சிறப்பு பற்றிக் குறிப்பிடும் போதெல்லாம், தமிழறிஞர்கள், புலவர்கள் மற்றும் கற்றோரின் பெருமையையும் சேர்த்தே பேசப்படுகிறது. இது அக்காலச் சமூகத்தில் கல்விக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்த முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துகிறது. தமிழ்மொழியின் இலக்கண, இலக்கிய வளங்கள், தொன்மையான நூல்கள் ஆகியவை வெறும் தகவல்கள் மட்டுமல்ல; அவை சமூகத்தின் அறிவுப் பொக்கிஷங்களாகப் போற்றப்பட்டன. இந்த அறிவைப் பெற்றுத் தேர்ந்த புலவர்கள் சமூகத்தின் வழிகாட்டிகளாகவும், அறிஞர்களாகவும் மதிக்கப்பட்டனர். சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த மரபு, பிற்காலத்திலும் கல்வி மையங்கள், மடங்கள், கோயில்கள் போன்றவை கல்விகற்பிப்பதிலும், தமிழ்வளர்ப்பதிலும் பெரும்பங்காற்றின என்பதற்கான மறைமுகச் சான்று. புலவர்கள் அரசவை மற்றும் செல்வந்தர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் தங்கள் புலமையால் சமூகத்தில் ஒரு தனி இடத்தைப் பெற்றனர். தலைவி தமிழைத் தூது விடும்போது, தமிழின் சிறப்புக்களில் ஒன்றாக, புலவர்கள் தமிழால் பெற்ற பெருமையையும், தமிழால் இயற்றப்பட்ட நூல்களின் மதிப்பையும் சுட்டிக்காட்டுவது, புலவர்களுக்கும் கல்விக்கும் சமூகத்தில் இருந்த உயர்வான மதிப்பைக் காட்டுகிறது. தமிழ்வழி கல்வி வெறும் தகவல் பரிமாற்றத்திற்கு மட்டுமல்லாமல், அறநெறிகளைக் கற்பிக்கவும், வாழ்வியல் தத்துவங்களை உணர்த்தவும், ஆன்மீகப் புரிதலை வழங்கவும் பயன்பட்டது.

தமிழ்விடு தூது, தமிழ்மொழியின் பல்வேறு பரிமாணங்களைப் பேசும்போது, முத்தமிழில் ஒன்றான இசை மற்றும் நாடகத் தமிழ் குறித்தும் பேசுகிறது. தமிழ்மொழியின் இனிமையைப் பேசும்போது அதன் இசைத்தன்மையை பல இடங்களில் சுட்டுகிறது. பாட்டாலும், பண்ணாலும் இசையோடு கூடிய தமிழ் இறைவனுக்கு உகந்தது என்பதால், சமூகத்தில் இசை ஒரு முக்கியக் கலையாகவும், வழிபாட்டின் அங்கமாகவும் இருந்ததை அறியலாம். கோவில்களில் தேவார, திருவாசகப் பாடல்கள் ஓதுவதும், இசைக்கலைஞர்கள் பங்குபெறுவதும் அக்கால சமூகத்தில் இசையின் செல்வாக்கிற்குச் சான்றாகும். நாடகம் என்பது வெறும் பொழுதுபோக்கு மட்டுமல்லாமல், சமுதாயக் கருத்துகளை, நீதிநெறிகளைப் பரப்பும் ஒரு ஊடகமாகவும் திகழ்ந்தது. தமிழ்விடு தூதில் நாடகத்தின் பல்வேறு கூறுகள், பாவங்கள், ரசங்கள் குறித்து மறைமுகக் குறிப்புகள் வருகின்றன. இவை அக்கால சமூகத்தில் நாடகக் கலைக்கு இருந்த வரவேற்பையும், அது சமூகத்தின் உணர்வுகளைப் பிரதிபலித்த விதத்தையும் காட்டுகின்றன. மதுரை மீனாட்சி சுந்தரேஸ்வரர் திருக்கோயில் போன்ற பெரும் கோயில்கள் சிற்பக்கலைக்கும், ஓவியக்கலைக்கும் களமாகத் திகழ்ந்தன. நூலில் இறைவனின் அழகு வர்ணனைகள் வரும் இடங்களில், சிற்பக்கலை மற்றும் ஓவியக்கலைக்கு இருந்த முக்கியத்துவம் வெளிப்படுகிறது. இவை கலைநுண்ணுணர்வையும், அழகியலையும் அக்காலச் சமூகம் எவ்வளவு போற்றியது என்பதைக் காட்டுகிறது. சமூக விழாக்கள் மற்றும் கோயில் திருவிழாக்களில் கலைகள் முக்கியப் பங்கு வகித்தன. இசை, நடனம், நாடகம்,

கோலாட்டம் போன்ற கலைகள் மக்களின் கொண்டாட்டங்களின் ஒரு பகுதியாக இருந்தன. இந்த கலைகளின் மூலம் சமூக ஒற்றுமையும், மகிழ்ச்சியும் பெருகின. தமிழ்விடு தூதின் வர்ணனைகளில், இத்தகைய கலைகள் எவ்வாறு சமூகத்தின் கொண்டாட்ட உணர்வுகளோடு இணைந்திருந்தன என்பது புலப்படும்.

தமிழ்மொழி வெறும் அறிவு மற்றும் கலைக் களஞ்சியம் மட்டுமல்ல; அது அறத்தையும், நீதிநெறிகளையும் போதிக்கும் ஒரு கருவியாகவும் இருந்தது. திருக்குறள் போன்ற அறநூல்களின் பெருமையைத் தலைவி தமிழின் சிறப்புகளுள் ஒன்றாகப் பேசுவது, அக்காலச் சமூகத்தில் அறம் சார்ந்த வாழ்வு எவ்வளவு போற்றப்பட்டது என்பதைக் காட்டுகிறது. நீதிநெறிகள் சமூக ஒழுங்கிற்கு அத்தியாவசியமானவையாகக் கருதப்பட்டன. கொடை வள்ளல்கள் பற்றிய குறிப்புகள், போர் வீரர்களின் பெருமை ஆகியவை தமிழின் பெருமைகளாகக் கூறப்படுவது, ஈகை (பிறருக்குக் கொடுத்தல்) மற்றும் வீரம் (நாட்டைக் காத்தல்) ஆகிய பண்பாட்டு விழுமியங்கள் சமூகத்தில் எவ்வளவு உயர்வாக மதிக்கப்பட்டன என்பதைக் காட்டுகிறது. தமிழ் இலக்கியங்கள் மூலம் பரப்பப்பட்ட அறநெறிகள், மக்களிடையே சமூக நல்லிணக்கத்தையும், ஒத்துழைப்பையும் வளர்த்தன. இவை ஒரு நல்ல சமூகம் உருவாக அடித்தளமாக அமைந்தன. இறுதியாக, 'தமிழ்விடு தூது' ஒரு பக்தி இலக்கியமாகத் திகழ்ந்தாலும், அதன் மொழிப் போற்றுதல் வழியாக அக்காலச் சமூகத்தின் அறிவுத் தேடலையும், நுட்பமான கலை ரசனையையும், உயர்வான பண்பாட்டு விழுமியங்களையும் நமக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது. கல்வி, கலை, அறம் ஆகியவை சமூக வாழ்வின் அங்கங்களாக, மக்களின் மனங்களில் ஆழமாகப் பதிந்திருந்ததை இந்நூல் தெளிவாகப் பதிவு செய்கிறது.

பொருளாதாரம் மற்றும் வர்த்தகம்

'தமிழ்விடு தூது' நூல், தலைவியின் காதல் வெளிப்பாடாகவும், தமிழ்மொழியின் பெருமைகளைப் போற்றுவதாகவும் அமைந்திருந்தாலும், அதில் வரும் மதுரை நகரின் வர்ணனைகள், அக்கால சமூகத்தின் பொருளாதாரச் செழுமையையும், வணிக வர்த்தகச் செயல்பாடுகளையும் மறைமுகமாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன. ஒரு சமூகம் செழிப்பாக இருந்தால்தான் கலைகளும், அறிவும், பக்தியும் செழிக்கும் என்ற புரிதலின் அடிப்படையில், இந்நூல் அக்காலப் பொருளாதாரச் சூழலைப் பற்றிய சில முக்கியப் பார்வைகளை வழங்குகிறது. மதுரை நகரின் பெருமைகளைத் தலைவி விவரிக்கும் போது, அந்நகரின் செல்வச் செழிப்பும், கட்டிடக் கலையின் சிறப்பும், மக்கள் வாழ்ந்த வளமான வாழ்க்கையும் வெளிப்படுகிறது. மதுரை மீனாட்சி சுந்தரேஸ்வரர் திருக்கோயில், வெறுமனே ஒரு வழிபாட்டுத் தலம் மட்டுமல்லாமல், அக்காலத்தில் ஒரு பெரிய பொருளாதார மையமாகவும் திகழ்ந்தது. கோயிலுக்கு வரும் காணிக்கைகள், நன்கொடைகள், நிலப் பங்கீடுகள் ஆகியவை கோயிலை பெரும் செல்வந்த நிறுவனமாக மாற்றின. இந்தச் செல்வம், கோயில் ஊழியர்களுக்கும், அதைச் சுற்றியுள்ள

வணிகர்களுக்கும், கலைஞர்களுக்கும் வாழ்வாதாரமாக அமைந்தது. கோயிலின் சிறப்பைப் பேசும்போதெல்லாம், அதன் பொருளாதார பலமும் மறைமுகமாகச் சுட்டப்படுகிறது. நூல் முழுவதும் வரும் ஆடம்பரமான வர்ணனைகள், மக்களின் செல்வச் செழிப்பைக் காட்டுகின்றன. நல்ல உடைகள், ஆபரணங்கள், வளமான இல்லங்கள் ஆகியவை ஒரு வளமான பொருளாதாரத்தின் விளைவே ஆகும். இது விவசாயம், வணிகம், கைவினைப் பொருட்கள் உற்பத்தி போன்ற பல்வேறு பொருளாதார நடவடிக்கைகள் மூலம் ஈட்டப்பட்ட செல்வத்தால் விளைந்தது. கலைகளையும், கல்வியையும் போற்ற ஒரு சமூகம் பொருளாதார ரீதியாக ஸ்திரமாக இருக்க வேண்டும். தமிழ்விடு தூதில் புலவர்கள், கலைஞர்கள், அறிஞர்கள் ஆகியோர் பெறும் ஆதரவு, அக்காலச் சமூகத்தின் பொருளாதாரப் பலத்தையே காட்டுகிறது. அரசர்கள், செல்வந்தர்கள் ஆகியோர் இத்தகைய கலை மற்றும் கல்விக்கு ஆதரவளிக்கும் அளவுக்கு செல்வம் படைத்தவர்களாக இருந்தனர்.

மதுரை, சங்க காலம் தொட்டே ஒரு முக்கிய வணிக மையமாகத் திகழ்ந்தது. பல வெளிநாடுகளுடன் வர்த்தகத் தொடர்புகள் கொண்டிருந்தது. 'தமிழ்விடு தூது' நாயக்கர் காலத்திய நூலாக இருந்தபோதிலும், இந்த வரலாற்றுப் பெருமையை நினைவுபடுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. மதுரை நகரில் பல்வேறு தொழில்கள் செழித்திருந்தன என்பதற்கான குறிப்புகள் வருகின்றன. நெசவு, ஆபரணத் தொழில், உணவுப் பொருள் வர்த்தகம், மசாலாப் பொருட்கள் வர்த்தகம் ஆகியவை மதுரையின் பொருளாதாரத்துக்குப் பங்களித்தன. இவை உள்ளூர் மக்களிடையே மட்டுமல்லாமல், வெளியூர் மற்றும் வெளிநாட்டு வர்த்தகர்களிடையேயும் பெரும் தேவை கொண்டிருந்தன. தமிழ்மொழியின் பெருமைகளைப் பேசும்போது, அதை 'நாவிற்கு இன்பம்' தரும் பொருட்களுடன் ஒப்பிடுகிறது. இந்த ஒப்பீடுகள், சந்தையில் புழக்கத்தில் இருந்த அரிய வகை பொருட்கள், மசாலாப் பொருட்கள், ரத்தினங்கள் போன்றவற்றின் மீது மக்களுக்கு இருந்த ஆர்வத்தையும், அவற்றின் பொருளாதார மதிப்பையும் குறிப்பால் உணர்த்துகின்றன. அக்காலத்தில் போக்குவரத்து சாதனங்கள் குறைவு என்றாலும், வணிகர்கள் பல நாடுகளுக்குச் சென்று வர்த்தகம் செய்தனர். கடல்வழி மற்றும் தரைவழி வர்த்தகம் மூலம் பல்வேறு பொருட்கள் ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. தமிழ்விடு தூது, மதுரை நகரின் செழுமையைப் பேசும் இடங்களில், இந்த வணிக நடவடிக்கைகளும் அதன் பின்னணியில் இருந்ததைக் காட்டுகிறது.

பொருளாதார வளம் நேரடியாக மக்களின் வாழ்க்கைத்தரத்தைப் பாதிக்கிறது. தமிழ்விடு தூது, மதுரை மக்களின் உயர்வான வாழ்க்கைத்தரத்தை மறைமுகமாகச் சித்தரிக்கிறது. மக்கள் தங்கள் அன்றாடத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்துகொண்டது மட்டுமல்லாமல், கோயில் விழாக்களில் பங்கேற்கவும், கலை நிகழ்ச்சிகளை ரசிக்கவும், பக்தி செலுத்தவும் நேரம் கிடைத்திருந்தது. இது அவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு

பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மையுடன் இருந்ததையே காட்டுகிறது. செல்வம் பெருகியதால், மக்கள் கலை, இலக்கியம், சமயச் செயல்பாடுகள் ஆகியவற்றில் அதிக கவனம் செலுத்த முடிந்தது. இது ஒரு சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்த கலாச்சார வளர்ச்சிக்கும், பண்பாட்டுப் பரிணாமத்திற்கும் வழிவகுத்தது. சுருக்கமாகச் சொன்னால், 'தமிழ்விடு தூது' வெளிப்படையாகப் பொருளாதாரக் கொள்கைகளைப் பற்றிப் பேசவில்லை என்றாலும், அதன் வர்ணனைகள், உவமைகள் மற்றும் மறைமுகக் குறிப்புகள் மூலம், அக்கால மதுரை நகரின் பொருளாதாரச் செழிப்பையும், வீரம் செறிந்த வணிக மரபையும், அதன் விளைவாக மக்களின் உயர்ந்த வாழ்க்கைத்தரத்தையும் தெளிவாகப் பிரதிபலிக்கிறது. இது ஒரு சமூகத்தின் பக்தி, கலை, அறிவுசார் வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக இருந்த பொருளாதார நிலைமையைப் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது.

சமூகப் பிரச்சினைகள் மற்றும் சவால்கள்

பெரும்பாலான பக்தி இலக்கியங்களும், சிற்றிலக்கியங்களும் தங்கள் சமூகத்தின் குறைபாடுகளையும் பிரச்சினைகளையும் நேரடியாக விமர்சிப்பதில்லை. மாறாக, அவை ஒரு போற்றுதல் தொனியிலோ அல்லது கற்பனை உலகத்திலோ அமைந்துள்ளன. 'தமிழ்விடு தூது' நூலும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. இருப்பினும், நூலின் ஆழ்ந்த வாசிப்பு, சிலேடைகள், வர்ணனைகள் மற்றும் சில குறிப்புகள் மூலம் அக்காலச் சமூகத்தில் நிலவிய சில பிரச்சினைகளையும், சவால்களையும் மறைமுகமாக உணர்ந்துகொள்ளலாம். மொழியின் பெருமையையும், இறைவனின் புகழையும் பாடும் அதே வேளையில், சமூகத்தின் யதார்த்த நிலையையும், அதன் முரண்பாடுகளையும் இந்நூல் எவ்வாறு பிரதிபலிக்கிறது என்பதை ஆராய்வோம். 'தமிழ்விடு தூது' நேரடியான வர்ணனைகளில் சமூகப் பிரிவினரின் ஏற்றத்தாழ்வுகளைப் பற்றிப் பேசுவதில்லை. ஆனால், பல்வேறு பிரிவினரின் வாழ்வியல் முறைகள், தொழில்கள் மற்றும் சமூகப் பங்கை விவரிக்கும்போது, இந்த ஏற்றத்தாழ்வுகளை நாம் உணர முடியும். மதுரை நகரின் செல்வச் செழிப்பைப் பற்றிய வர்ணனைகள் (கட்டிடங்கள், ஆபரணங்கள், ஆடம்பர வாழ்வு போன்றவை) ஒருபுறம் இருந்தாலும், மறுபுறம் சமூகத்தின் அனைத்துப் பிரிவினரும் ஒரே மாதிரியான வாழ்க்கைத்தரத்தைப் பெற்றிருக்க முடியாது. செல்வந்தர்கள், வணிகர்கள், அரசர்கள் ஆகியோர் ஒரு பிரிவிலும், உழைக்கும் மக்கள், கலைஞர்கள் ஆகியோர் மற்றொரு பிரிவிலும் இருந்தனர். இந்த இடைவெளியை இந்நூல் வெளிப்படையாகச் சுட்டவில்லை என்றாலும், வர்ணனைகளின் மூலம் இதை நாம் ஊகிக்கலாம். கல்வி மற்றும் புலமைக்குச் சமூகத்தில் கிடைத்த உயர்வான மதிப்பை இந்நூல் பல இடங்களில் போற்றுகிறது. இது கல்வி அறிவு பெற்றவர்களின் சமூக நிலை உயர்ந்ததாகவும், கல்வி அறிவு இல்லாதவர்களுக்கு அந்த மதிப்பு கிடைக்கவில்லை என்பதையும் மறைமுகமாக உணர்த்துகிறது. கோயில் மற்றும் அரசவை சார்ந்த ஆடம்பரமான கலைகளையும், நிகழ்வுகளையும் விவரிக்கும் போது, இந்த ஆடம்பரங்கள் அனைவராலும் அடைய

முடியாதவையாக இருந்திருக்கும் என்ற கருத்தும் எழுகிறது. இந்த ஆடம்பர வாழ்வு, சமூகத்தின் ஒரு சில பிரிவினருக்கான சலுகையாக இருந்திருக்கலாம். 'தமிழ்விடு தூது' ஒரு தலைவியின் பக்தி சார்ந்த காதலை மையமாகக் கொண்டிருப்பதால், சமூக ஒழுங்கீனங்கள் குறித்த நேரடிக் குறிப்புகள் மிகவும் குறைவு அல்லது முற்றிலும் இல்லை. இருப்பினும், இறைவனின் நற்குணங்களைப் பட்டியலிடும் போது, அதற்கு நேர்மாறான சமூக இயல்புகள் இருந்திருக்கக்கூடும் என ஊகிக்கலாம். உதாரணமாக, இறைவனின் நீதித்திறனைப் பற்றிப் பேசும்போது சமூகத்தில் அநீதிகள் நிகழ்ந்திருக்கலாம் என்ற மறைமுக எண்ணம் எழுகிறது. அறநெறிகளைப் போதிக்கும் இலக்கியங்கள், அறமற்ற செயல்கள் சமூகத்தில் நிகழும்போதே தேவைப்படுகின்றன.

'தமிழ்விடு தூது' எழுதப்பட்ட காலம் (17-18 ஆம் நூற்றாண்டு), தமிழகச் சமூகத்தில் நாயக்கர் ஆட்சியில் பல்வேறு பண்பாட்டு, அரசியல் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்த காலம். இக்காலத்தில் புதுப் பழக்கவழக்கங்கள், சமயக் கோட்பாடுகள், வாழ்வியல் முறைகள் ஆகியவை சமூகத்தில் கலந்தன. இந்நூல் சங்கத் தமிழ், பக்தி இலக்கிய மரபுகள் ஆகியவற்றை அழுத்தமாகப் போற்றுகிறது. இது ஒரு வகையில், புதிதாக வரும் மாற்றங்களை விட பாரம்பரிய விழுமியங்களை, மொழிப் பெருமையை நிலைநிறுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தின் பிரதிபலிப்பாக இருக்கலாம். சைவ சமயத்தைப் போற்றுவதன் மூலம், மற்ற சமயங்களின் வருகையால் உண்டான சவால்களை மறைமுகமாகச் சந்தித்திருக்கலாம். தனது சமயத்தின் மேன்மையைப் பேசுவது, சமூகத்தில் சமயப் பாதுகாப்பு குறித்த ஒரு தேவையை உணர்த்துகிறது. சமூகத்தின் பிரச்சினைகள், சவால்களுக்கு இறைவன் அருளால் தீர்வு கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை அக்காலத்தில் பரவலாக இருந்தது. தலைவி தனது காதலை நிறைவேற்ற இறைவனை நம்புவது போல, சமூகத்தின் ஏனைய பிரச்சினைகளுக்கும் இறை அருளையே மக்கள் நாடினர். இறைவன் நீதியையும், அறத்தையும் நிலைநாட்டுபவன் என்ற நம்பிக்கை, சமூகத்தில் அநீதி பெருகும்போது மக்கள் அடைக்கலம் தேடும் இடமாக இருந்தது. சமூக வாழ்க்கையின் இன்னல்கள், பிரச்சினைகள், வறுமை, நோய் போன்றவற்றிலிருந்து விடுபட பக்தி மார்க்கம் ஒரு வடிகாலாக அமைந்தது. தலைவியின் பக்தி, தனிப்பட்ட காதலுக்கு மட்டுமல்லாமல், சமூகத்தின் பொதுவான துன்பங்களுக்குமான ஒரு தீர்வாகக் கருதப்பட்டது. மொத்தத்தில், 'தமிழ்விடு தூது' ஒரு சமூகவியல் ஆய்வுக்கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும்போது, வெளிப்படையான விமர்சனங்கள் இல்லாவிட்டாலும், நூலின் உள்ளடக்கம், வர்ணனைகள், போற்றுதல்கள் மற்றும் மரபு சார்ந்த நம்பிக்கைகள் மூலம் அக்காலச் சமூகத்தில் நிலவிய ஏற்றத்தாழ்வுகள், சவால்கள் மற்றும் அவற்றைச் சமாளிக்க மக்கள் கடைபிடித்த வழிமுறைகள் ஆகியவற்றைப் பற்றி நாம் மறைமுகமாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும். ஒரு சமூகத்தின் இயல்புகள், அதன் படைப்புகளில் முழுமையாக வெளிப்படும் என்பதற்கு இந்நூல் ஒரு சிறந்த சான்றாக அமைகிறது.

தமிழ்விடு தூது - ஒரு சமூகவியல் ஆவணம்

இலக்கியப் படைப்புகள் வெறும் கற்பனைகள் மட்டுமல்ல; அவை படைக்கப்பட்ட காலத்தின் சமூகப் பிரதிபலிப்புகள். ஒரு காவியம், சிற்றிலக்கியம் அல்லது வேறு எந்த வடிவிலும் அமைந்த இலக்கியமும், அதன் உள்ளடக்கத்தின் வழியாக அக்கால மக்களின் வாழ்வியல் முறைகள், நம்பிக்கைகள், பண்பாடு, பொருளாதாரம், அரசியல் மற்றும் சமூக உறவுகள் குறித்து அரிய தகவல்களை வழங்குகின்றன. 'தமிழ்விடு தூது' ஒரு பக்தி இலக்கியமாகவும், மொழியைப் போற்றும் காதற் பாடலாகவும் அமைந்திருந்தாலும், அது அக்காலத் தமிழ்ச் சமூகத்தை ஆராய்வதற்கு உதவும் ஒரு முக்கியமான சமூகவியல் ஆவணமாகவே திகழ்கிறது. 'தமிழ்விடு தூது' நூலை ஆழமாக வாசிப்பதன் மூலம், அக்காலச் சமூகத்தின் அமைப்பு மற்றும் அதன் செயல்பாடுகள் குறித்துப் பல தகவல்களைப் பெறலாம். தலைவியின் பக்தி சார்ந்த காதல், தமிழின் மீது கொண்ட பெருமிதம் ஆகியவை அக்கால மக்களின் பொதுவான மனநிலை, பக்தி உணர்வு, மொழிப்பற்று ஆகியவற்றைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன. இறைவனை நாயகனாகப் பாவித்து வழிபடும் மனநிலையும், மொழியை தெய்வத்தின் தூதுப்பொருளாகக் கருதும் கண்ணோட்டமும் சமூகத்தின் ஆழ்ந்த நம்பிக்கைகளைக் காட்டுகின்றன. அரசர்கள், புலவர்கள், கலைஞர்கள், வணிகர்கள் போன்ற பல்வேறு பிரிவினரின் இருப்பு, அவர்களுக்குச் சமூகத்தில் இருந்த மதிப்பு, அவர்களுடைய பங்களிப்பு ஆகியவை சமூகத்தின் படிநிலை அமைப்பைப் புரிந்துகொள்ள உதவுகின்றன. கல்விக்கும், கலைக்கும், செல்வத்திற்கும் சமூகத்தில் வழங்கப்பட்ட முக்கியத்துவம், யார் யார் எந்தெந்த சமூக அடுக்கில் இருந்தனர் என்பதை மறைமுகமாக உணர்த்துகிறது. அக்காலச் சமூகத்தில் இருந்த கலைகள் (இசை, நாடகம்), கல்வி முறைகள், வழிபாட்டுச் சடங்குகள், விழாக்கள் ஆகியவை மக்களின் அன்றாட வாழ்வின் ஒரு பகுதியாக இருந்தன. இவை சமூகப் பிணைப்பிற்கும், பண்பாட்டுப் பரிமாற்றங்களுக்கும் எவ்வளவு முக்கியம் என்பதையும் இந்நூல் காட்டுகிறது.

நவீன சமூக ஆய்வாளர்களுக்கு 'தமிழ்விடு தூது' ஒரு முக்கியமான மூலப்பொருளாக அமைகிறது. இந்நூல் தமிழ்மொழியின் சிறப்பு, இசை, நாடகக் கலைகள், கோயில் சார்ந்த வழிபாடுகள் ஆகியவற்றின் மீது அக்காலச் சமூகம் கொண்டிருந்த மதிப்பைப் பற்றிய தகவல்களை வழங்குகிறது. இது ஒரு குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியின் பண்பாட்டு விழுமியங்களை ஆராய்வதற்கு உதவுகிறது. ஒரு மொழி வெறும் கருவியாக மட்டுமல்லாமல், ஒரு சமூகத்தின் அடையாளம், பெருமை, ஆன்மீக ஆதாரம், அறிவுசார் செல்வம் எனப் பல பரிமாணங்களில் எவ்வாறு பார்க்கப்பட்டது என்பதை இந்நூல் உணர்த்துகிறது. மொழியின் சமூகவியல் பங்கு குறித்த ஆய்வுகளுக்கு இது ஒரு சிறந்த சான்றாகும். 17-18 ஆம் நூற்றாண்டு காலப்பகுதியின் சமூக அமைப்பு, மக்களின் வாழ்க்கைமுறை, அவர்களின் நம்பிக்கைகள், பொருளாதாரச் செழிப்பு

(மதுரை நகரின் வர்ணனைகள் வழியாக) போன்ற வரலாற்றுச் சமூகவியல் தகவல்களை இந்நூலின் மூலம் பெறலாம். மதுரை நகரின் அன்றைய நிலையை ஊகித்தறிய இந்நூல் துணைபுரிகிறது. தலைவியின் மன உணர்வுகள், காதலின் வெளிப்பாடு, சமூகத்தில் ஒரு பெண்ணின் நிலை குறித்த சில கண்ணோட்டங்களை இந்நூல் வழங்குகிறது. பக்தி மார்க்கத்தில் பெண்களின் பங்கு, உணர்வுபூர்வமான வெளிப்பாடுகளுக்கு இருந்த சுதந்திரம் பற்றிய ஆய்வுகளுக்கு இது உதவலாம்.

'தமிழ்விடு தூது' நூல், நேரடியாக ஒரு வரலாற்று ஆவணம் இல்லாவிட்டாலும், சமூக வரலாற்றை மீட்டுருவாக்கம் செய்வதில் குறிப்பிடத்தக்க பங்காற்றுகிறது. அரசுப் பதிவுகள், கல்வெட்டுகள் போன்றவை அரசர்கள் மற்றும் அரசியல் நிகழ்வுகள் பற்றிய தகவல்களை மட்டுமே அதிகமாகத் தரும் வேளையில், இலக்கியப் படைப்புகள் சாதாரண மக்களின் வாழ்வியல், நம்பிக்கைகள், பண்பாடு போன்ற சமூக விவரங்களை வழங்குகின்றன. தமிழ்விடு தூது இத்தகைய மறைக்கப்பட்ட சமூகத் தகவல்களை வெளிக்கொணர உதவுகிறது. சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த மரபைப் போற்றுவதன் மூலம், தமிழ் சமூகத்தின் அறிவுசார் தொடர்ச்சியையும், பக்தி இயக்கத்தின் தாக்கம் மூலம் ஏற்பட்ட சமூக மாற்றங்களையும் புரிந்துகொள்ளலாம். பாரம்பரிய விழுமியங்களைப் போற்றுவதன் மூலம், சமூகத்தின் ஒருமைப்பாட்டு உணர்வும் வெளிப்படுகிறது. மதுரையின் சொக்கநாதர் மீது காதல் கொண்டு, தமிழைத் தூது விட்ட தலைவியின் உணர்வுகள் மூலமாக, கோயில் சார்ந்த வாழ்வு, கலைகள், பக்தி மார்க்கம், மொழிப் பெருமிதம் ஆகியவை எவ்வாறு ஒரு சமூகத்தின் அன்றாட வாழ்வில் பின்னிப் பிணைந்திருந்தன என்பதை ஒரு நம்பகமான, அகவயப்பட்ட சித்திரமாக இந்நூல் வழங்குகிறது. முடிவாக, 'தமிழ்விடு தூது' ஒரு கலைப்படைப்பாக மட்டுமல்லாமல், அக்காலத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் பல்வேறு அம்சங்களையும் ஆராய உதவும் ஒரு சமூகவியல் ஆவணமாகவே திகழ்கிறது. மொழியின் மாட்சிமை, பக்திப் பெருக்கு, கலைகளின் மேன்மை, சமூகப் படிநிலைகள், வாழ்வியல் முறைகள், பண்பாட்டு விழுமியங்கள் மற்றும் மறைமுகமான சமூகப் பிரச்சினைகள் எனப் பல கோணங்களில் சமூக ஆய்வாளர்களுக்கு இந்நூல் ஆழமான தகவல்களை வழங்குகிறது. எனவே, இது வெறும் இலக்கியமாக மட்டுமன்றி, சமூகவியலாளர்களுக்கும் வரலாற்று ஆசிரியர்களுக்கும் ஒரு மதிப்புமிக்க களஞ்சியமாகப் போற்றப்பட வேண்டும்.

முடிவுரை

'தமிழ்விடு தூது' வெறும் காதற் சுவையை வெளிப்படுத்தும் ஒரு சிற்றிலக்கியம் என்பதையும் கடந்து, அக்கால தமிழ்ச் சமூகத்தின் ஒரு விரிவான சித்திரத்தை நமக்கு அளிக்கிறது. தமிழ்மொழியின் சிறப்பைப் பறைசாற்றும் அதே வேளையில், கல்வி, கலை, சமயம், பொருளாதாரம், சமூகப் பிரிவுகள் மற்றும் அன்றாட வாழ்வியல் முறைகள் போன்ற பல்வேறு சமூகவியல் கூறுகளை நுட்பமாகப் பதிவு செய்துள்ளது.

இந்நூல், தமிழை வெறும் தூதுப் பொருளாக அல்லாமல், சமூகத்தின் உயிர்மூச்சாகவும், பண்பாட்டு அடையாளமாகவும் சித்தரித்துள்ளது. இதன் வழியாக, அக்கால சமூகத்தின் மதிப்பீடுகள், நம்பிக்கைகள், சவால்கள் மற்றும் ஒருமைப்பாட்டுச் சிந்தனைகள் ஆகியவை வெளிப்படுகின்றன. 'தமிழ்விடு தூது' என்ற இந்த அழியாப் படைப்பு, எதிர்கால சமூக ஆய்வாளர்களுக்கும், தமிழ்ப் பண்பாட்டு ஆய்வாளர்களுக்கும் ஒரு பொக்கிஷமாகத் தொடர்ந்து திகழும் என்பதில் ஐயமில்லை.

துணைநூற் பட்டியல்

1. மதுரை சொக்கநாதர் தமிழ்விடு தூது. (பதிப்பாளர்: உ.வே. சாமிநாதையர்) - மூல நூல்.
2. சாமிநாதையர், உ.வே. (பதிப்பு). (1941). தமிழ்விடு தூது. உ.வே.சா நூல் நிலையம்.
3. அப்பர்சுந்தரம், எம். (2005). தூது இலக்கியம் - ஓர் ஆய்வு. நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
4. சண்முகம் பிள்ளை, மு. (2000). தமிழ் இலக்கிய வரலாறு. பாரி நிலையம், சென்னை.
5. காமில் சுவலபில். (1974). Tamil Literature. Otto Harrassowitz.
6. இராசாராமன், ஆர். (1998). தமிழ் இலக்கியங்களில் சமூகவியல் பார்வை. உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, சென்னை.
7. சீனிவாசன், ஜி. (2008). சிற்றிலக்கியங்களின் சமூகப் பின்னணி. வானதி பதிப்பகம், சென்னை.

References

1. Madurai Sokkanatha Tamilvidu Dudu. (Editor: U.V. Saminathayar) - Source book.
2. Saminathayar, U.V. (edition). (1941). TamilVidu Thuthu.
3. Apparsundaram, M. (2005). Messenger Literature - A Study. New Century Book House, Chennai.
4. Shanmugam Pillai, M. (2000). History of Tamil literature. Pari Station, Chennai.
5. Kamil Suvalaphil. (1974). Tamil Literature. Otto Harrassowitz.
6. Irasaraman, R. (1998). A Sociological Perspective on Tamil Literature. World Tamil Research Institute, Taramani, Chennai.
7. Srinivasan, G. (2008). Social Background of Short Literature. Vanathi Publishing

House, Chennai.

தமிழில் இக்கட்டுரையின் மேற்கோள்

சிவபாலன். ம, “தமிழ்விடு தூது நூலில் சமூகவியல் சிந்தனைகள்” புலம் :
பன்னாட்டுத் தமிழியல் ஆய்விதழ், தொகுதி 6, இதழ் 2, ஏப்ரல் 2026, பக். 24-40

Cite this Article in English

Sivabalan.M, “Sociological Thoughts in Tamil Vidhu Thuthu” Pulam:
International Journal of Tamilology Studies, Vol.6 Issue 2, April 2026, pp. 24-40